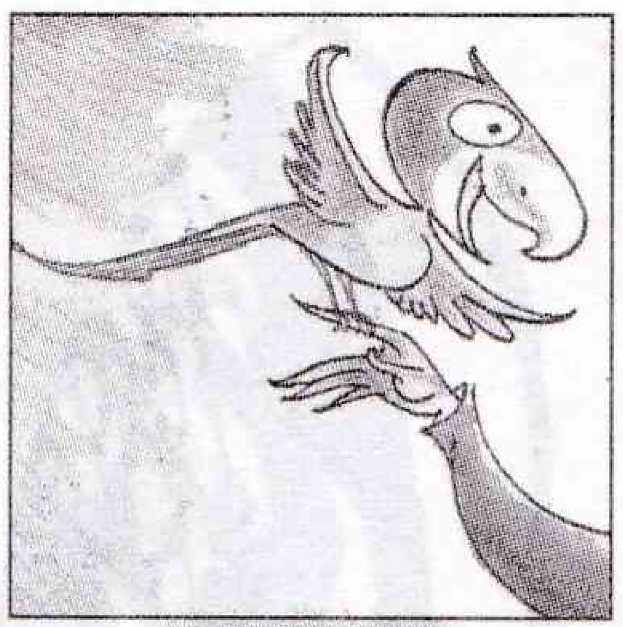

మిఠ్ఠూరాజా

ఒక చెల్లికి ఏడుగురు అన్నలు. అమ్మా నాన్న లేని పిల్లగదా అని ఆ అన్నలు ఆ చెల్లిని గారాబంగా సాకడం మొదలుపెట్టారు.

ఏడుగురు అన్నలకూ ఏడుగురు భార్యలు వచ్చారు. వచ్చి 'యింకా ఎంతకాలం మీ చెల్లెల్ని గుండెల మీద పెట్టుకుని సాకుతుంటారు. గారాలు చాలించి పెళ్లి చేయండి' అన్నారు.

ఆ చెల్లిని చేసుకునే వరుడంటే మాటలా? ఎంత అందంగా వుండాలి? ఎంత యోగ్యుడుగా వుండాలి? అందుకని ఏడుగురు అన్నలూ ఏడు దిక్కులకు వెళ్లి వెతికీ వెతికీ ఒక అందమైన రాజకుమారుణ్ణి పెళ్లికొడుకుగా ఎంపిక చేశారు. ధూమ్‌ధామ్‌గా పెళ్లి జరిగిపోయింది.

ఆ రోజుల్లో యిప్పటిలాగా పెళ్లయిన వెంటనే పిల్ల అత్తగారింటికి వెళ్లేది కాదంట. అందుకని ఆ పిల్ల భర్తతోపాటే పుట్టింట్లో మూడు నిద్దర్లు చేసింది. నాలుగో రాత్రి కొత్త దంపతులిద్దరూ ఆరుబయట సనజాజుల పందిరి కింద ప్రేమగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఉంటే ఆకాశాన ఏడుగురు అప్సరసలు పల్లకీలో వెళుతూ కింద ఈ కొత్త పెళ్లికొడుకుని చూశారు. వాళ్లకి చెప్పలేనంత మోహం కలిగింది.

'అబ్బా. అందగాడే' అంది ఒక అప్సరస.

'ఎత్తుకు పోదామే' అంది యింకో అప్సరస. 'యిప్పుడే దిగుదామే' అంది మరో అప్సరస.

వెంటనే ఛమ్ ఛమ్ ఛమ్ అని రెక్కలు ఆడిస్తూ నేలకు దిగి ఒక్క ఉదుటున రాకుమారుణ్ణి చిలకగా మార్చుకుని 'పద మిఠ్ఠూరాజా (చిలకరాజా)' అంటూ ఎగిరిపోయారు.

నిమిషాల మీద జరిగిపోయిన ఈ పనిని చూసి కొత్త పెళ్లికూతురు స్పృహ తప్పిపోయింది. అన్నలు లబోదిబోమని తలోదిక్కుకు పరిగెత్తారు. ఎక్కడా మిఠ్ఠూరాజా జాడ దొరకలేదు.

'చెట్టంత కొడుకే మాకు కాకుండా పోయాక యీ కోడలు ఎందుకు?' అని మిఠ్ఠూరాజా అమ్మా నాన్నా పుట్టింట్లోనే కోడల్ని వదిలేసి ముక్కు చీదుకుంటూ తమ దేశం వెళ్లిపోయారు.

సరిగ్గా ఆ సమయానికే శత్రుదేశపు రాజు దండెత్తి వచ్చేసరికి ఏడుగురు అన్నలు యుద్ధానికి వెళ్లాల్సి వచ్చింది.

వాళ్లు యుద్ధానికి వెళుతూ వెళుతూ భార్యలతో 'మా ఏడుగురి ప్రాణాలూ మా చెల్లెలే. అసలే అది భర్తకు కాకుండాపోయి దుఃఖంలో ఉంది. దాని మనసు కష్టపెట్టబాకండి' అని చెప్పేసి వెళ్లారు.

'సరే సరే' అన్నారు భార్యలు.

కానీ వాళ్లను వెళ్లనిచ్చి చెల్లెలి వెనకపడ్డారు.

ఒక వొదినొచ్చి 'ఏమమ్మా మహారాణి. పొద్దెక్కింది లే' అంటుంది.

ఒక వొదినొచ్చి 'చీపిరి తీసుకుని యిల్లు చిమ్మవే తల్లీ' అంటుంది.

'అంట్లు పడున్నాయి. యింకెప్పుడు తోమేది' అంది యింకో వదిన నోరు చేసుకుంటుంది.

యిట్లా తలా ఒక మాట అని చెల్లిని పీక్కుతింటున్నారు.

యిది చూసీ చూసీ కడుపు కాలిపోయి చెల్లెలు ఒకరోజు మహల్ విడిచిపెట్టడానికి నిశ్చయించుకుంది. ఉత్తిగా మహలు విడిచిపెట్టడం

కాదు. ఏడుగురు వదినల్ని పిలిచి ఒక సవాలు చేసింది. ఏమని?

'యిప్పుడు నేను దిక్కులేని దానిని. ఒకరోజు మీరు కూడా దిక్కులేని వాళ్లవుతారు. అప్పుడు నేను కరన్‌ఫూల్ చీర కట్టి, ఆమ్‌ఫూల్ రవిక తొడిగి, నా బిడ్డడైన జమ్రుత్ బాషాను తోడు తీసుకొని, నా పెనిమిటైన మిర్థారాజాను వెంటబెట్టుకుని, రత్నాల నెయ్యి గిన్నెలో ముత్యాల చెమ్చాను ముంచి, కూటికి గతిలేక మీరంతా అన్నదాన సత్రంలో కూర్చుని వున్నప్పుడు - తినవమ్మా వదిన పిల్లి అని మీకు వడ్డించకపోతే నా పేరు మిర్థారాజా పెళ్లామే కాదు' అని సవాలు వినిపించి అడవికి వెళ్లిపోయింది.

అడవికి వెళ్లి, అక్కడ కాసే నేరేడుపండ్లను కోసి చుట్టుపక్కల తిరిగి 'పండ్లమ్మా పండ్లు, నేరేడు పండ్లు, మిర్థారాజా యిష్టపడే తియ్యతియ్యటి పండ్లు' అని అమ్మడం మొదలుపెట్టింది.

యిట్లా ఈమె అమ్మడం ఒక ముసలామె చూసింది.

ఆమెని పిలిచి 'ఏమమ్మా. నువ్వు చెప్పే మాట వింటుంటే నాకు చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది. నువ్వు అంటున్నావే 'మిర్థారాజా' అనే మాట... ఆ మాటను నేను యిప్పటికి రెండుసార్లు విన్నాను. ఒకసారి అడవిలో. ఒకసారి నీ దగ్గర. అడవిలో ఫలానా చోట ఒక నీటిచెలమ వుంది. అక్కడికి వారం వారం ఏడుగురు అప్సరసలు స్నానానికి వస్తుంటారు. వాళ్లతోపాటు ఒక చిలుక కూడా వుంటుంది. ఆ చిలుకను వాళ్లు మిర్థారాజా మిర్థారాజా అని పిలుస్తూ వుంటారు. కావాలంటే నువ్వు వెళ్లి చూడు. యీరకంగా వెళితే ఆ చెలమకు చేరుకోవచ్చు' అని దారి చెప్పింది.

యింక ఆ మాటతో మిర్థారాజా భార్య చస్తామా బతుకుతామా అన్నట్టుగా అడవిలోని ఆ చెలమ దగ్గరకు పరిగెత్తింది. అక్కడ కొంతదూరంలో ఒక చమేలీకా మండ్వా (సనజాజుల పందిరి) వేసుకొని మొగుడికోసం ఎదురుచూస్తూ ఉంది.

ఏడురోజులు గడిచాయి. ఏడో రోజున ఏడుగురు అప్సరసలూ మిర్థారాజాతో పాటు కిందకు దిగారు. వాళ్లు మిర్థారాజాను చెట్టుమీదకు వదిలి స్నానానికి వెళ్లారు. మిర్థారాజా అటు ఎగురుతూ యిటు ఎగురుతూ సనజాజుల పందిరి దగ్గరకు వచ్చాడు. అక్కడ ఆత్రంగా తననే చూస్తున్న భార్యను చూశాడు. అతడికి సంతోషమూ దుక్కమూ కలిగాయి.

గబగబ వెళ్లి ఒక పుల్ల తెచ్చాడు.

'ఈ పుల్ల నా చుట్టూ తిప్పు. మనిషినవుతాను' అన్నాడు. ఆమె తిప్పింది. వాడు మనిషయ్యాడు. యిద్దరూ కాసేపు ఏడ్చుకున్నారు.

'నేను పూర్తిగా వాళ్ల పాలబడిపోయాను. దినానికి ఒకరు నన్ను పంచుకుంటున్నారు. ఒకరోజు నన్ను చిలకను చేస్తారు. ఒకరోజు పండుని చేస్తారు. ఒకరోజు పువ్వుని చేస్తారు. ఒకరోజు ఉంగరంగా వేలుకి తొడుక్కుంటారు. వాళ్లకు అవసరమైనప్పుడే నన్ను మనిషిని చేస్తున్నారు. పరిస్థితులు చక్కబడేవరకు మనం యిలా కాపురం చేయాల్సిందే' అన్నాడు.

అప్పటి నుంచి అప్సరసలు స్నానానికి వచ్చినప్పుడల్లా వాళ్లు కలవడం మొదలుపెట్టారు. సనజాజులపందిరి వాళ్ల యిల్లయ్యింది.

కొన్నాళ్లకు మిర్థారాజా భార్యకు గర్భం నిలిచి నెలలు నిండాయి.

'నువ్వు యింక మా యింటికి వెళ్లు. మా అమ్మా నాన్నకు సంగతి చెప్పు. పిల్లాడు పుట్టాక ఫలానా రోజున అడవికి వచ్చి ఈ సనజాజుల పందిరి కింద బారసాల ఏర్పాటు చేయి. అప్పుడు ఈ పందిరిని పెద్దపెద్ద దీపాలతో అలంకరించు. అవి ఎంత పెద్ద దీపాలుగా వుండాలంటే వాటి వెలుగుకి అడివంతా వెలిగిపోవాలి' అని ఆ తర్వాత ఏం చేయాలో పథకం చెప్పాడు.

సరే అని అత్తామామల దగ్గరకు చేరింది మిర్థారాజా భార్య. ఆమెకు అందచందాల పిల్లాడు పుట్టాడు. వాడికి 'జమ్రుత్ బాషా' అని పేరుపెట్టారు. మిర్థారాజా చెప్పినట్టుగానే ఫలానా రోజున అడవికి వచ్చి సనజాజుల పందిరి కింద బారసాలకు ఏర్పాట్లు చేశారు.

ఆరోజున పందిరికి యిట్లాంటి దీపాలు వేశారంట యిట్లాంటి దీపాలు వేశారంటా ఆ వెలుగుకి అడివంతా వెలిగిపోతూ ఉందంట.

సరిగ్గా అప్పుడే అప్సరసలు అడవికి దిగి దీపాలను చూశారు. వాళ్లకు కుతూహలం కలిగింది.

'అక్కా.. ఎవరిదో బారసాల జరుగుతున్నట్టుగా ఉంది. వెళ్లి చూద్దామే' అంది ఒక అప్సరస. సరే అన్నారు అందరూ.

ఎందుకో తెలుసా? అప్సరసల్లో వెయ్యేళ్లకు ఒక అప్సరస చనిపోయి వెయ్యేళ్లకు ఒక అప్సరస పుడుతుంటుంది. అంటే వాళ్లలో చిన్నపిల్లలు తక్కువ. అందుకని వాళ్లకు చిన్నపిల్లలంటే చాలా యిష్టం. మిర్థారాజా కొడుకు చాలా అందంగా ఉన్నాడు కదా వాణ్ణి చూసి ఎంతో యిష్టంతో ముత్తయిదువులుగా వేషం కట్టి పందిరి కిందకు వచ్చారు. ఆ రోజున మిర్థారాజా వాళ్ల చేతిలో గులాబి పువ్వుగా మారి ఉన్నాడు.

వాళ్లు లోపలికి రావడంతోటే మిర్థారాజా భార్య గుర్తుపట్టేసింది. వెంటనే ఉయ్యాలలో ఉన్న జమ్రుత్ బాషా పిర్రను గట్టిగా గిల్లింది. ఆ

మంటకి వాడు ఏడ్వడం మొదలుపెట్టాడు. అది చూసి వచ్చిన అప్సరసలు బిత్తరపోయి వాణ్ణి సముదాయించబోయారు. వాళ్లే కాదు ఎవరు ఎన్ని విధాలుగా చెప్పినా వాడు ఏడుపు ఆపడం లేదు.

తల్లి గిచ్చేకొద్దీ ఏడ్చి ఏడ్చి వెక్కిళ్లతో ఊదారంగుకు మారిపోతున్నాడు.

అది చూసి అప్సరసలు యింకా కంగారుపడి 'ఏమిటమ్మా ఈ పసివాడు యిలా ఏడుస్తున్నాడు' అని అడిగారు,

యిదే సందని 'ఏముందమ్మా. వీడు పట్టిన పంతం వదిలే రకం కాదు. మీ చేతిలో గులాబీపువ్వు వుంది కదా. అది కావాలని అడుగుతున్నాడు. అందుకని ఏడుపు' అంది మిర్థూరాజా భార్య.

అప్సరసల గుండెల్లో రాయి పడింది.

'మేము యివ్వం మేము యివ్వం' అన్నారు ఒకే గొంతుతో.

వాళ్లకు తెలియకుండా మళ్లీ గట్టిగా గిచ్చింది మిర్థూరాజా భార్య. యింకా పెద్దగా ఏడుస్తున్నాడు జమ్రుత్‌బాషా.

అప్సరసలు చూసీ చూసీ ఇంకేమీ చేయలేక 'అయితే తీసుకో' అని కోపంగా ఆ పువ్వుని నలిపి బిడ్డడి మీద పారేసి వెళ్లిపోయారు.

వెంటనే పుల్ల తిప్పింది మిర్థూరాజా భార్య. ముందు కాస్త కమిలినట్టు కనబడినా కాసేపటిలోనే మామూలు మనిషయ్యాడు మిర్థూరాజా.

కళ్లముందు నిలిచిన కొడుకూ, కోడల్ని చూసి వాళ్లను గుండెలకు అదుముకున్నారు రాజు, రాణి.

యిక యీవైపు చూస్తే ఏముంది? యుద్ధానికి వెళ్లిన ఏడుగురు అన్నలూ ఓడిపోయారు. తుఫాను వచ్చి వాళ్ల కొంప కూల్చింది. అందరూ బుక్కా ఫకీర్లయి కూటికి గతిలేక దేశంమీద పడ్డారు.

వాళ్లు తిరిగి తిరిగి మిర్థూరాజా దేశానికి వచ్చారు. అక్కడ సత్రంలో అన్నదానం జరుగుతుంటే వెళ్లి కూర్చున్నారు. వేగులు వెళ్లి ఈ సంగతి చెప్పారు మిర్థూరాజా భార్యకి.

ఆమెకి తన సవాలు గుర్తుకొచ్చింది.

వెంటనే ఆమె కరన్‌పూల చీరగట్టి, ఆమ్‌పూల్ రవిక తొడిగి, బిడ్డడైన జమ్రుత్‌బాషాను వొళ్లో తీసుకొని, పెనిమిటైన మిర్థూరాజాను వెంటబెట్టుకొని, రత్నాల నెయ్యి గిన్నెలో ముత్యాల చెమ్చా ముంచి అన్నదానం జరుగుతున్న చోటుకి వెళ్లి, మొదటి పంక్తిలో కూర్చుని, మొదటగా అన్నం తింటున్న పెద్ద వదిన దగ్గర నిలబడి 'తినవమ్మా వదిన పిల్లి' అని నెయ్యి వడ్డించింది.

ఆ మాట వినగానే వాళ్లు తలెత్తి చూసి ఆడబిడ్డ కాళ్ల మీద పడ్డారు.

ఆమె వాళ్లని క్షమించింది.

అప్పటినుంచి అందరూ అక్కడే ఉండి కలిసి మెలిసి హాయిగా జీవించారు.